

CRISTINA TOMA

Alma

Stăpâna întinericului

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2026

PROLOG

Septembrie 2023

Nu știam că o inimă poate să bată și în gol, dar și în plin. Mă ține de degetul mic și lumea se oprește în jurul nostru.

Mă întorc încet cu spatele la el și îmi las inima să se liniștească pentru o clipă. Să respir lent și să dau voie creierului să preia controlul. Asta încerc, până în clipa în care degetele lui îmi ating pielea cu foarte mult autocontrol. Își fac loc pe sub bluza de pijama, ajungând în nici două secunde pe sânii mei. Mă trage mai aproape de el și îl simt până în măduva oaselor. Buzele îi sunt deja pe gâtul meu, îmi ațâță focul din interior, îmi dă voie să explodez în milioane de bucăți, dar să-l regret în toate. Însă creierul nu a apucat să preia controlul inimii, așa că mă răsucesc spre el și îl privesc în ochii lui negri, ca două picături de smoală.

Nu-mi spune nimic, preferă să-și țină buzele ocupate cu pielea mea. Iar eu, la rândul meu, prefer să mai adaug un regret la lunga listă cu motivele pentru care trebuie să-l părăsesc. Dar nu acum...

Își întinde palma sub mine și mă ridică deasupra lui. Cu atenție și răbdare îmi dă bluza jos, în timp ce-mi trasează pe abdomen linii fine cu buricele degetelor. Închid ochii și mă predau. Îl las să mă distrugă și mă salveze în același moment

în care mă iubește, dar mă urăște. Simt că vrea să mă bruscheze, să-și verse frustrarea într-o partidă de sex sălbatic, așa cum nu am avut-o niciodată, dar înțeleg cât de greu îi este să fie altcineva decât este de obicei. El nu lasă niciun milimetru de piele neatins, nicio picătură de salivă nu îmi scapă fără să o simtă. Este cel mai atent om pe care îl cunosc, are grijă să mă ducă din plăcere în plăcere, să mă întoarcă pe toate părțile și, la final, să nu mai fiu capabilă să scot un sunet. Asta face și acum.

Transformă o despărțire într-o noapte perfectă de amor. Sparge toate grijile mele în bucăți și le împrăstie cu atenție în colțurile inimii. Să nu mai pot să le assemblez niciodată.

Știu că trebuie să mă opresc, dar nu o fac.

Țin ochii închiși și blochez orice încercare a creierului de a-mi transmite semnale alarmante. Îmi poziționez palmele pe pieptul lui și mă mișc în așa fel încât îi simt erecția fix în centrul nevoii mele. Îmi trage de pantaloni, iar eu mă ridic câțiva centimetri până reușesc să-i permit să-i dea jos, cu tot cu lenjeria intimă. Se ridică și mă sărută, mă așază lângă el și îmi cercetează fiecare fir de păr care s-a ridicat sub nivelul de erotism pe care îl emană în acest moment. Își trece limba peste buzele mele, geme și mă mușcă ușor de ele, apoi îmi așterne săruturi pe întreg corpul. De la gât până în tălpile picioarelor. Urcă iarăși spre mine cu aceeași senzualitate cu care mă și privește și îmi desface picioarele, făcându-le să reacționeze la comanda sa.

Îmi înfig degetele în părul lui și îl direcționez în locul în care îl vreau, însă, pentru prima dată de când îl știu, dă din cap că nu. Ajunge rapid la nivelul meu și, până să apuc să-i spun ceva, mă umple dintr-o singură mișcare, una dureroasă, brutală, bruscă și perfectă. Gem și închid ochii, vreau să-l strig,

dar nu merită să-și audă numele acum. Îmi cuprinde gâtul cu palma apoi strânge. Mă doare, dar nu spun nimic. Merit tot ce-mi face, mai puțin orgasmul care mă zguduie, de parcă aș fi dată cu capul de pereți. Se retrage, mă întoarce și mă forțează să stau pe burtă, lipită de cearcaful deja ud. Îmi ține mâna pe cap, apoi o coboară iar pe gât și mă trage în sus. Coloana mi se arcuiește și simt că aproape mi-am rupt-o. Intră în mine cu putere și mă ține imobilizată sub greutatea lui.

Palma lui grea se lovește intenționat de fesa mea, de două ori chiar. Probabil vrea să zic ceva, însă nu o fac. Îmi înăbuș țipătul și-mi înghit durerea.

Îl las să mă omoare cu plăcere și jur că aproape plâng. Dar îmi revin la realitate când îl simt pulsând și când mă simt eliberată în același timp cu el. Se prăbușește peste mine, este greu și știe asta. Se ridică rapid, apoi mă trage în brațele lui, de parcă ar vrea să-mi ceară scuze pentru ieșirea lui violentă. Una pe care credeam că și-o ține în frâu. Mă sărută pe păr, apoi pe obraz și imediat pe buze.

– Nu voi înceta niciodată să te protejez, indiferent ce mi-ai face. Te voi găsi și la sfârșitul pământului.

Ce i-aș face eu?

Îmi vine să oftez, dar mă împotrivesc acestei reacții a corpului meu epuizat după cea mai intensă repriză de sex pe care am avut-o în toată viața mea.

Oare nu știe că eu știu? Chiar mă vede pe mine vinovată când el e cel care...?

Sunt clipe în care mi-aș dori să moară, dar apoi se întâmplă să-mi ștergă toată nesiguranța cu iubirea pe care și-o manifestă fără perdea.

Regret că am gânduri rele față de el, dar uneori mi-aș dori să i se întâmple ceva, orice, numai să mă pot elibera din

colivia în care sunt tratată ca o **regină**. Una fără dreptul la o viață normală. Doar cu obligații pentru cel care îmi este soț de mai bine de trei ani.

**Rahatul ăsta nu are cum să fie
povestea vieții mele!**

CAPITOLUL 1

Doi ani mai târziu - prezent

ALMA

Este al 730-lea trandafir pe care îl pun în vază. Zilnic îi aduc flori și de fiecare dată când vin a doua zi nu le mai găsesc. Cineva se joacă prost cu mintea mea, ori vin eu fără flori și nu mai știu. Mă ridic din genunchi și îmi șterg urma verde lăsată de iarba din jurul plăcii funerare. Îmi ascund lacrimile în mâneca puloverului și oftez. De ce ai ales asta? Cum ai putut să mă pui pe ultimul loc în viața ta, iar mie să-mi dai de înțeles că sunt pe primul. Las lacrimile să-mi curgă pe față și le șterg cu dor. Da, încă îmi este dor de el.

Îmi aranjez ochelarii mai bine și ies din curtea cimitirului. Mă urc în mașină și mă las înfrântă și azi. Zi de zi îmi acord zece minute să îmi revin după ce vorbesc singură cu un om pe care îl iubesc, dar nu mai este lângă mine.

Cioc, cioc, cioc.

O bătaie mă face să tresar. Un chip de om îmi face semn să las geamul în jos. Până găsesc eu cheile în geantă, el deschide portiera. Atunci observ, după uniformă, că este un polițist. Nu avea voie să-mi deschidă ușa, nu?

– Agent de poliție Umberto Sartori, îmi puteți arăta actele dumneavoastră, vă rog?

Ah, în toată nebunia pe care am creat-o în jurul meu, mă bucur că astea știu unde sunt.

Deschid torpedoul și scot dosarul cu documente, apoi iau din portofel actul de identitate și permisul. I le înmânez.

Stă în dreptul ușii de la mașină, fără să-mi dea voie să ies, așa că îl forțez să își miște poziția când mă împing în el.

– Este o problemă, aveți verificarea tehnică expirată. Ah, și asigurarea, de doi ani.

Mă uit la el complet pierdută. Ce verificare?

– Soțul meu se ocupa de acte, probabil a uitat.

Ridică dintr-o sprânceană și zâmbește în colțul gurii. Oare cât de prost pot să-l cred?

– Nu cred că morții au memorie, îmi spune pe un ton batjocoritor.

De unde știe el că soțul meu e mort? Încerc să-i smulg actele din mână, însă nemernicul se ferește repede.

– Știți ce? Eu nici măcar nu am pornit motorul. De ce să-mi cereți actele dacă eu practic sunt în parcare fără să conduc?

Pare surprins de cuvintele mele, însă nu-mi dă senzația că se pierde cu firea. Rămâne fix pe poziții privindu-mă atent.

– Aveți dreptate, îmi răspunde serios de data asta, să văd cum plecați de aici. O să aștept să vă urcați la volan, apoi să porniți motorul unei mașini care nu are nici inspecție tehnică și nici asigurare. O să dau drumul la girofaruri, o să vă urmăresc și apoi veți rămâne fără permis, plăcuțele mașinii și cu un dosar penal.

Aș putea spune că sunt cu gura căscată, dar am locuit lângă un bărbat care a fost atent la totul din jurul lui, așa că privesc în stânga și în dreapta, apoi trec pe lângă nemernicul din fața mea.

Îl lovesc tare cu umărul și îmi văd de drum.

– Uitați-mă cum plec fără să pornesc mașina sau să mă urmărescă un idiot cu girofarul, îi spun cu gura până la urechi. Apoi o iau la fugă pe trotuar și nu mă opresc timp de zece minute, până ajung acasă. Bine că am condiție fizică. De fapt, alergatul este singurul lucru care mă ține în viață. Dacă nu aș fi făcut asta zilnic pe banda de alergat acasă, cred că aș fi luat-o razna după moartea soțului meu, Boris.

Boris, un nume ciudat, știu.

Probabil părinții lui proveneau dintr-o altă țară, dar nu l-am întrebat niciodată. Știam că nu are o relație așa bună cu tatăl lui, deoarece doar el mai trăia, așa că nu am căutat informații cât timp el nu mi le-a oferit.

Ajung în scara blocului și intru.

Încă nu au rezolvat cu interfonul așa că nu am nicio problemă să pășesc înăuntru.

Nu mă complic nici măcar când ajung la ușă, am o cheie de rezervă sub preș. Știu că va veni după mine, doar i-am lăsat în palmă actele. Mașina și geanta au rămas acolo, probabil le aduce tot el. Sau nu. Poate va închide mașina cu geanta înăuntru sau va trimite vreo înștiințare prin poștă.

Orice ar face, nemernicul nu s-a așteptat la un așa gest din partea mea.

Mă așez pe scaun și privesc spre trandafirii de pe masă. Mai am cinci și apoi promit să nu mai vin la tine.

E timpul să trec peste moartea ta. Știu că așa zic în fiecare zi, dar azi promit să mă țin de cuvânt.